

AGÈNCIA TRIBUTÀRIA DE CATALUNYA

ASSUMPTES PROPIS

L'article 95.2 del Decret Legislatiu 1/1987, de 31 d'octubre, estableix que *es poden concedir llicències per a assumptes propis, sense cap retribució, la durada acumulada de les quals no pot excedir en cap cas els sis mesos cada dos anys.*

La nostra benvolguda Administració, des del començament, havia establert, com no limitant el dret que amb caràcter general reconeix la norma, que com a mínim s'havien de fer 10 dies per poder gaudir d'aquest "benefici" (i posem l'expressió entre cometes atès que, al cap i a la fi, pagàvem aquests dies amb diners de la nostra butxaca). Això era així ja que, com no, des de la Funció Pública, això es veia com a un regal en favor dels empleats públics que a més originava importants problemes de gestió si tothom es podia agafar el dia de festa quan volgués.

Tanmateix, ara la truita ha canviat de cara. El que abans era un benefici en favor dels empleats públics que calia retallar, ara, coses de la vida, es un benefici per a l'Administració que, per aquesta via, pot estalviar-se uns calerons cada cop que algú s'aculli a aquesta possibilitat.

Per aquest motiu, FP ha decidit posar "pont de plata" a que tothom es pugui demanar dies d'assumptes propis, que ve a ser com a una reducció "light" i voluntària de plantilla. D'aquesta manera, ha decidit aplicar la nostra norma fonamental, pel que fa als assumptes propis, en tota la seva extensió, reconeixent que aquests dies es poden agafar sense cap mena de limitació (o quasi, pel que direm més endavant) des del primer dia.

Així doncs, s'ha aprovat la Instrucció 4/2013, de 30 de desembre, sobre llicència per assumptes propis sense retribució.... que diu:

La durada mínima de la llicència per assumptes propis sense retribució s'estableix en un dia. Els dies de llicència es gaudeixen de manera consecutiva.

A l'exposició de motius de la dita Instrucció, es transpira ja l'altruisme i la bonhomia dels seus redactors i signants, indicant-nos clarament, quina és la seva veritable finalitat:

... El Govern de la Generalitat,... vol seguir avançant en la flexibilització de l'actual marc normatiu de tal manera que faciliti la conciliació del personal amb la seva vida laboral i familiar.

Arribats a aquest punt, ens hem d'aturar uns segons,... ens tremola el pols... i una llàgrima furtiva llisca galtona a baix,... l'emoció continguda i el bàtec accelerat del nostre cor, no podien restar impassibles davant la magnitud serena de tanta bondat.

La gran qualitat professional i tècnica dels il·lustres pensadors que dirigeixen els destins de la Funció Pública, les soles sigles de la qual honoren qui hi pertany, palesada amb pertinaç constància, dia a dia, instrucció a instrucció, un cop més ens permeten albirar la gran sort que tenim els empleats públics d'estar en mans d'un equip tan qualificat i tant jovenívol que podria ser qualificat de canalla.

Ara ja tenim, gran conquesta, el que de sempre han tingut, per exemple, els empleats públic de l'Estat, la Diputació o l'Ajuntament, el dret a disposar, a compte de la nostra butxaca, dels dies d'assumptes propis de la manera que vulguem, sense la limitació d'un mínim de 10 dies, tal com sempre, ho havia reconegut la Llei.

Una altra qüestió, vejam. Els dies de llicència s'ha de gaudir, "de manera consecutiva", és a dir, "per nassos" de forma continuada. Tanmateix es produeix una clara tensió dialèctica entre aquest fet i el fet que els assumptes propis es pugin demanar per dies.

És a dir, no podem demanar una llicència consistent en dos dies alterns d'assumptes propis, perquè no es gaudeixen "de manera consecutiva" però sí que podem demanar dues llicència diferents, una per al primer dia y una altra per al segon dia.

Tenint en compte que el resultat final és el mateix: es gaudeix de dos dies alterns, no s'acaba d'entendre la limitació establerta, que només pot ser atribuïble als estudis en "burrologia", amb resultat de "*cum laudem*", cursats tant pels redactors com pel signant de la dita instrucció. Un cop més el "Govern dels millors"... se sent, se sent, el Govern està present!

Això sí, la burocràcia s'incrementa, on amb una sola llicència n'hi havia prou, si es volen fer dos dies alterns, caldrà demanar dues llicències, els validadors hauran d'autoritzar (o denegar) dues llicències i els que controlen hauran revisar dues llicències. En definitiva doble treball per a tothom. Això sense comptar que es poden demanar 10 dies alterns, la qual cosa significa demanar 10 llicències i tot el treball afegit que això significa. Tot plegat, els despropòsits habituals dels incompetents de torn.

La cosa és ben clara. Quan es reconegué el dret als dies d'assumptes propis, els buròcrates consideraren que el legislador havia estat massa generós. D'aquesta manera varen voler retallar el dret fixant el límit en que s'havia de demanar un mínim de 10 dies. Girada la truita per que els hi convenia, han tingut que acceptar, a contracor, tot i que els beneficia, que els dies es puguin demanar en els termes que estableix la norma de rang legal. Però clar, el rampell "tontuno" que pateixen, els hi obligava a fixar alguna limitació, encara que fos petita tu! I vet ací que han pensat que els dies s'han de gaudir "de manera consecutiva".

Una altra limitació en relació a aquests dies és que no s'hi poden acudir els interins, ja que així ho preveu l'article 122.b) de la nostra norma de funció pública. Una altra incongruència tenint en compte que la majoria dels interins porten ja molts anys a l'Administració y, per tant, aplicar-los-hi el qualificatiu d'interins no deixa de ser un eufemisme. Tenint en compte les múltiples vegades que FP ha promocionat reformes del Decret Legislatiu 1/1997, entre altres, aquest article, ja fa molts anys que hauria d'haver estat derogat, especialment ara, que com hem dit la qüestió dels assumptes propis beneficia més l'Administració que no pas als mateixos empleats. Però clar, això hauria estat

un excés de pensament. Llàstima que per a agreujar la nostra situació tinguin la ma trencada per a proposar reformes legislatives.

En el fons el que deu passar és que els setciències que dirigeixen els destins de la funció pública a la Generalitat no son capaços de retenir els noms massa llargs. Per això, en comptes de llegir "Decret Legislatiu 1/1997", relatiu, entre altres, als drets dels empleats públics, llegeixen "Decret 1/1997", relatiu al rebuig dels residus en dipòsit controlats. Tal és doncs la consideració que de nosaltres té aquesta canalla, clarament definida per les seves sigles.